

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡΧΟΝΟΣ Γ.

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 20 του Νοέμβρη 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός Οικονόμου αρ. 4 | ΑΡΙΘ. 173

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΝΟ ΦΥΛΛΟ:

ΨΥΧΑΡΗΣ. 'Απολογία (συνέχεια).
 ΠΕΤΡΟΣ ΑΒΡΑΜΗΣ. Μπα!
 ΕΡΜΟΝΑΣ. Γράμματα από την 'Αθήνα.
 ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ. Χαρακτήρες—Ποιητορία (με-
 τρφο. 'Η. Βουτιερδύ).
 ΝΙΚΟΣ ΜΑΡΓΩΜΕΝΟΣ. Μαλάμο (Δήγημα).
 ΠΟΥΛΑ Ο ΚΥΣΤΙΣ. 'Ο κ. Βικέλας και λοιποί.
 ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΣ. Πάντα ή ίδια ιστορία.
 ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Εθανθία Χατζή. Α. Βρανάς.
 Τάκης Σαραντάκος.
 Δ. Π. Τ. Φαινόμενα και Προάσματα ('Η Α. Μ.
 και οι Ρωμιοί της Δόμνας—Καλλιφρονάς ο βιβλιο-
 μαθηλόφρονος—'Απεσιγήσει και μετέστη—Πλερώ-
 νονται για να βοήθουν—Τα εθνικά Παλλάδια
 ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΑΘΜΑ-
 ΔΙΑΤΙΚΟ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΜΠΑ!

— Οι Βούλγαροι βαδίζουν ανέκαθεν από
 ελπίσματος εις ελπίσμημα. Δεν τους έβλαψε
 ποτέ ή δυσπιστία προς την Ρωσσίαν και ή αν-
 ταγωνισμός κατά του Πανσλαβισμού. Τη συν-
 δρομή των Ευρωπαϊκών δυνάμεων επέτυχον εκ-
 κλησίαν, αυτονομίαν, 'Ανατολικήν Ρωμυλίαν
 και σήμερον κακουργούντες εν Μακεδονία έσχον
 ευμενείς πάσας σχεδόν τας Μ. Δυνάμεις και
 πάντας τους λαούς.

Αυτά ειπε προχθές με άλλα άρρητ' αθέμιτα
 ή κ. Πρωθυπουργός στο σεβαστό διευθυντή των
 «Καιρών». Κι ή σεβαστός διευθυντής τ' απο-
 κρίθηκε:

— Κακή μοίρα, ετα λέγετε είνε αναμφι-
 σβήτητος αλήθεια κ. Πρόεδρε.

— Μπα!

Τό ξερόνημα δεν είνε του κ. Πρωθυπου-
 ρού, ούτε του σεβαστού διευθυντή των Και-
 ρών. Τά έπίσημα, είνη δεν ξεφωνίζουν τέτοια
 βάρβαρη λέξη όσο κι έν ξαφνίζονται. Τό πολυ-
 πολύ μπορούν να ειπουν «εκπλήττομαι! παρα-
 λογιζομαι! θροσνυμαι!» ή «ω, διάβλε!» Μά έμās
 δόξα τω θεώ δε μάς σταματούν τέτοια προσ-
 χήματα και πετάμε ότι βρεθή στα χείλη μας.
 Μπα! δηλαδή: έτσι έ; που θα ειπή: να μή βα-
 σκαθής κ. πρωθυπουργέ με τη διπλωματία σου!
 και: πως δε μου σκασες κ. διευθυντή των Και-
 ρών, με την «κακή σου μοίρα;»

Ηθέλα όμως να ήμουνα κ' έγω διευθυντής
 κάποιου φύλλου για να ρωτήσω τον κ. Πρωθυ-
 πουργό στα σοβαρά: Γιατί τάχα οι Βούλγαροι
 βαδίζουν ανέκαθεν από ελπίσματος εις ελπί-
 σμημα; Γιατί δεν τους έβλαψε ποτέ ή κατά του
 Πανσλαβισμού ανταγωνισμός; Πώς έτυχε κ' έ-
 χουν στο πλευρό τους ευμενείς τας Μ. Δυνάμεις
 και πάντας τους λαούς; Μήν από τύχη; μήν

από τὰ γλυκά τους μάτια; μήν από στραβού
 διαβόλου; Μά επειδή δεν έχω αυτήν τη χάρη
 σκέφτηκα να περιορισθώ στο γραφείο μου και
 να παρακαλέσω το «Μπα!» να μου λύση αυτές
 τις άπορίες. Και το τσαχπίνικο να τί μου άπάν-
 τησε:

— 'Απ'αυτή τη συνέντευξη φωτίσου καλά,
 Νεοέλληνα, πως σκέφτονται οι εκλεχτοί σου
 εκείνοι που κυβερνούν την τύχη σου κ' εκείνοι
 που κυβερνούν τη σκέψη σου. Τήρα πως σκέ-
 φτονται, πως δραματίζονται και πως ύπνωτι-
 ζονται ένας με τον άλλον και συ μαζί τους, ή
 των προγόνων άπόγονοι. 'Αρπαξε το χάπι που
 σου προσφέρουν στο χρυσόχαρτο, άρπαξε και
 κατάνιψε το ευάριστα, όπως κατάνιψε τα διδύ-
 μια του το καπνόνι. 'Επειτα άλλαξε πλευρό κι
 άποκοιμήσου ήσυχος, καρτερώντας την τύχη
 ναρθή και να σου χαρίση τα δώρα της. Δηλαδή:

Κοιμήσου ματσογαΐδαρε κ' ή τύχη σου δουλεύει.

«Μά έγω δεν έκαμα ποτέ πολιτικούς στη
 γύρα σου και θα σου μιλήσω αλλοιώςτικα.
 Βγάλε, μωρέ ρωμιέ, την πάννα από τὰ μάτια
 σου και κύτταξε καλά τον κόσμο. 'Ανθρωπος
 είτε λαός, την τύχη τη δημιουργεί μοναχός
 του. Οι Βούλγαροι όχι, δεν είχαν τύχη ποτέ.
 Ούτε τώρα, ούτε πριν στον καιρό που πάλαιθαν
 με τους αυτοκράτορές σου. Πάντα κόντρα τους
 πήγαινε. Μά είχαν πείσμα· αυτό μονάχα. Τώρα
 άπόχτησαν και πατριωτισμό και μυαλό και θέ-
 ληση. Είχαν πολιτικούς που τους έβαλαν στον
 ίσιο δρόμο. 'Εκείνοι πρώτα τους δημιούργησαν
 το Σχίσμα. 'Εσείς, άμυαλοι, χαρήκατε τότες
 κ' είπατε να τους τρομάξετε με τον άφρεισμό.
 Τους πήρατε για βυζασταρούδια και τους προ-
 βάλατε το Μπαμπούλα. Μά εκείνοι δεν ήταν
 βυζασταρούδια· ήταν άντρες μεστοί και τσαλα-
 πάτησαν τον Μπαμπούλα σας κ' ήραν έτσι
 την ανεξαρτησία και τον 'Εθνισμό τους—Πρώτο
 φως που τους έριξε στον ίσιο δρόμο. Μ' εκείνο
 πολυηρό κι ακούραστοι χύθηκαν για μια βρα-
 δυά στην 'Ανατολική Ρωμυλία. Δεν επέτυχαν,
 όπως λέει ή διπλωμάτης Πρωθυπουργός σας,
 παρά την πήρανε· είχαν άξιοι και την πήρανε.
 Κ' οι Μ. Δυνάμεις κ' οι λαοί μαζί τους είπαν:
 — «Με γειά σας—με χαρά σας!»

'Ετσι γίνεται πάντα στην ιστορία. 'Οπώχει
 μαχαίρι σρώει πεπόνι. 'Οπου δεν έχει, κυττά
 κι αναχαράζεται. 'Εκείνοι που στέκουν έξω από
 τον άγωνα ου στεφανώνονται. Τό ειπε ή πρόγονός
 σας μια φορά. Μά σεις, άπόγονοι, τό ξεχάσατε.
 Κι άντ'ι να στεφανωθήτε, φάπες έφάγατε. Κ'
 ενώ οι Βούλγαροι έκαναν τη Σλιβνίτσα έσεις
 κάνατε την Κούτρικα και τη Λάρισσα και τὰ
 Φέρσαλα και το Δομοκό και τη Λαμία...
 Ουφ! πιάστηκε ή ανασασμός μου ως να τὰ με-
 τρήσω. Ποιους θέλετε να χειροκροτήσουν οι
 λαοί; ποιους να βοηθήσουν οι Δυνάμεις; που να

ξεμυτίση ή Τύχη, ή λατρεία σας;

Και τότε τί κάνετε; Τὰ ίδια και τὰ ίδια.
 Σας πικραίνει που οι λαοί χαιρετίζουν για έ-
 λευθερωτές τους Βουλγάρους. 'Ελευθερωτές έ-
 κείνους και τυράννους έτάς! Ποιός σας φταίει;
 Μια φορά έρχεται ή τύχη στον άνθρωπο. Σε
 σας ήρθε πολλές φορές. Μά την αφήσατε κ' έ-
 φυγε θλιμένη. Γιατί την αφήσατε; Γιατ' έ-
 χατε στο νοῦ σας όχι την Πατρίδα παρά το
 βρωμερό σας το 'Εγώ.

Στάσου, Σουλτάνε να έτοιμασθουνε,
 να ιδής τους 'Ελληνες πως πολεμούνε!

Στάσου και στάσου και στάσου πάντα. Στάσου
 Σουλτάνε, στάσου ραγιά, με το κεφάλι σκυ-
 μένο κάτου άπ' το λειπίδι του Τούρκου, στα-
 θήτε λαοί με την άγωνία στα δόντια να έτοι-
 μασθούμε, σταθήτε Μ. Δυνάμεις να μάς βοηθή-
 σετε. 'Ω που να σταθί ή χολή σας, βερε-
 μιάρηδες! Στάσου! ως που ήρθε ή Βούλγαρος και
 άρπαξε τη σημαία μέσ' από τὰ χέρια σας
 και την ανεμίζει περήφανα και δείχνεται μεγα-
 λύτερος άπ' ό,τι είναι. Τί τσαμπουνά ή Πρω-
 θυπουργός σας θρησκείες και φανατισμούς; Οι
 πολιτισμένοι λαοί μια θρησκεία ξέρουν: τη δύ-
 ναμη. Κι ή Βούλγαρος την έχει, είναι αλήθεια
 πως την έχει. Γιατί να την έχει ή Βούλγαρος
 κι όχι έσείς; 'Εκείνος είναι χτεσινός κ' έσείς
 κοντέχετε να γίνετ' εκπόγγρονοι. Τί σας έφταιζει;
 ποιός σας έμποδίζει; Οι λαοί; οι Μ. Δυνάμεις;
 ή Τύχη; 'Οχι· το κεφάλι σας, το κλούβιο σας
 κεφάλι.

«'Αν είσασι άντρες πρέπει να τὸ μολο-
 γήσετε.»

Τί να κάμω; με βάρεσε στο φιλότιμο κι ά-
 ναγκάστηκα κ' έγω να ρωνάξω, σαν το σεβαστό
 διευθυντή των Καιρών.

— Κακή μοίρα, ετα λέγετε είνε αναμφι-
 σβήτητος αλήθεια, κ. Μπα!

ΠΕΤΡΟΣ ΑΒΡΑΜΗΣ

'Όταν ή Διμήκριτος είδε κάποι κλέφτη να τον πηγαί-
 νουνε φυλακή, τὸ φώναζε:

— 'Αδελέ, γιατί εκλεφτες λίγα και δεν εκλεφτες πολ-
 λά για να βάνης κ' έσύ άλλους στη φυλακή;

'Ο Κηφισίδωρος έλεγε: «Κανέναν δεν έφαγε περισσότερα
 πού την έκαμα μένος του, παρά κείνη που κληρονόμησε
 από άλλους».

Μια φορά σ' ένα τραπέζι ρώτησε ή Περιαντρός το Σό-
 λωνα, που δέ μιλούσε καθόλου:

— Γιατί σιωπάινεις; δεν έχεις τίποτα να πής ή από
 κουταμάρα;

Κι ή Σόλωνας άποκρίθηκε:

— Μά κανέναν κουτός δε θα μπορούση να μή μιλήση
 άπάνου στο τραπέζι.